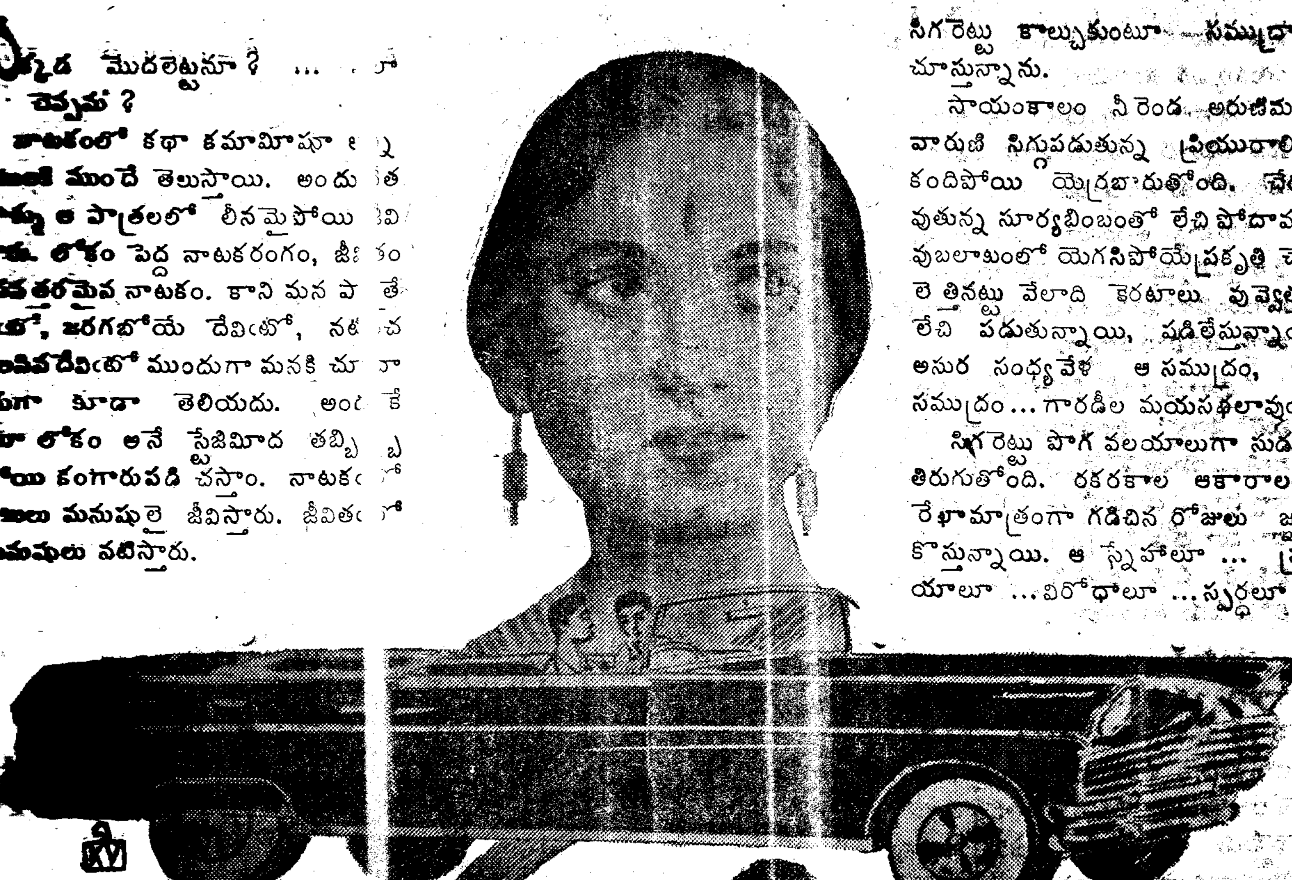

సావిత్రి

ఎక్కడ మొదలెట్టనూ? ... [illegible] చెప్పను?

నాటకంలో కథా కమామీషూ [illegible] ముందే తెలుస్తాయి. అందు[illegible] పాత్రలలో లీనమైపోయి [illegible] లోకం పెద్ద నాటకరంగం, జీ[illegible] [illegible]మైన నాటకం. కాని మన [illegible], జరగబోయే దేవిటో, [illegible] దేవిటో ముందుగా మనకి చూ[illegible] కూడా తెలియదు. అం[illegible] లోకం అనే స్టేజిమీద తబ్బి[illegible] కంగారుపడి చస్తాం. నాటకం[illegible] మనుషులై జీవిస్తారు. జీవితం[illegible] మనుషులు నటిస్తారు.

సిగరెట్టు కాల్చుకుంటూ సముద్రాన్ని చూస్తున్నాను.

సాయంకాలం నీరెండ అరుణిమలో వారుణి సిగ్గుపడుతున్న ప్రియురాలిలా కందిపోయి యెర్రబారుతోంది. చేరువ వుతున్న సూర్యబింబంతో లేచి పోదామనే వుబలాటంలో యెగసిపోయే ప్రకృతి చేతు లెత్తినట్టు వేలాది కెరటాలు వువ్వెత్తున లేచి పడుతున్నాయి, పడిలేస్తున్నాయి. అసుర సంధ్యవేళ ఆ సముద్రం, జన సముద్రం ... గారడీల మయసభలావుంది.

సిగరెట్టు పొగ వలయాలుగా సుడులు తిరుగుతోంది. రకరకాల ఆకారాలలో రేఖామాత్రంగా గడిచిన రోజులు జ్ఞప్తి కొస్తున్నాయి. ఆ స్నేహాలూ ... ప్రణయాలూ ... విరోధాలూ ... స్పర్ధలూ ...

[illegible] నేళ్ళతర్వాత మళ్ళీ విశా[illegible] [illegible] రాగలిగేను. బీచిలో సాయంత్ర[illegible] సముద్రాన్ని చూస్తూ కూర్చోడంలో [illegible] పోయి అనుభవించాలి. అంతే [illegible] చెప్పాలంటే మాటలకి శక్తి చా[illegible] [illegible] అవిపిస్తుంది. మేం చదువుకు[illegible] రోజుల్లో రామకృష్ణా మిషన్ దగ్గర బీ[illegible] చాలా ప్రశాంతంగా వుండేది. అక్కడ [illegible] స్టూడెంట్లు, ఆంగ్లో ఇండియన[illegible] [illegible] తప్ప మరెవరూ ఆ చుట్టుపక్క[illegible] [illegible] కారు. ఇప్పుడు వాతావరణం అంతా పూర్తిగా మారిపోయింది [illegible] లబాడే పచ్చపచ్చటి సొ[illegible] [illegible], చక్కదనాల్ని మొలిపించేరు [illegible] కూర్చునేచోట క్వాలిటీ రెస్టారెంటు ప్రతిష్టించేరు. సక్కలుకూ[illegible] పరిసరాల్లో నందనవనాన్ని చూసి నా కళ్ళని నేనే నమ్మలేకపోయేను.

వందలాది హరివిల్లులు నేలమీద వంగి వాలినట్టు, రంగురంగుల చీర చెంగులు గాలిలో చెంగు చెంగునదూకుతూ రెప రెపలాడి ఎగిరిపోతున్నాయి. ఊళ్ళో చిలికిన నవనీతం అంతా అక్కడే తెట్టు తేలినట్టుంది. చూపులతోనూ, చిరునవ్వులతోనూ పలకరించుకుంటూ, చిల్లో బొల్లోమంటూ ఆడా మగా అటూయిటూ తిరుగాడుతూ, ఒడ్డుకిలాగిన వలలో పడ్డ చేపల్లా కిక్కిరిసి కిటకిట లాడిపోతున్నారు. ఒకే చోట వున్నా ఎవరి ధోరణి వారిది, యెవరిదారి వారిది. రెస్టరాంటు బయట బాల్కనీమీద తాపీగా కూర్చుని

వైషమ్యాలూ యెలా ముగిసేయో, ఏమయ్యాయో? ... నవ్వులూ, యేడుపులూ, గోలలూ అన్నీ నా చెవిలో గింగురు మంటున్నాయి. అందరూ నా కళ్ళముందు సిగరెట్టుపొగ చక్రాలలో చిత్రవిచిత్రంగా రూపాలుదిద్దుకొనితోలుబొమ్మల్లాచేతులు కాళ్ళూ తిప్పుతూ ఏవేవో చెబుతున్నారు. ఆ మనుషులూ, జంతులూయేరి? ... ఆ నవ్వులూ, కేరింతలూ, యేడుపులూ బొబ్బలూ వినబడవేం? ... లోకం మూగబోయిందా! అనుకుంటూ మైమరచి ఆలోచిస్తున్నాను. వెనుకనుండెవరో

ఎం. రామకోటి

భుజాలమీద చేతులేసేరు. ఎవరో అనీ గతుక్కుపడి తిరిగిచూసేను.

"నేన్రా ఆనందుని" అంటూ నా భుజాలమీద బరువుగావాలి పక్కనున్న కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

"నువ్వా ఆనందూ ... యిక్కడే వున్నావన్నమాట... యెన్నాళ్ళయిపోయిందిరా మనం కలుసుకునీ" అన్నాను వాణ్ణి తేరిపారచూస్తూ.

"వైజాగు గాలీ నీరూ మరిగిన వాడు మరో వూళ్లో వుండలేడ్రా... దానికేంగాని... యెప్పుడొచ్చేవూ, యెక్కడుంటున్నావూ... యేవిఁటీ సంగతీ" అని ఒకదానిమీ దొకటి ప్రశ్నలు కురిపించి వుక్కిరిబిక్కిరి చేసి నా ప్రాణాలు తోడేసేడు ఆనందరావు.

స్నేహితులూ, బతుకులూ, వుద్యోగాలూ ఒకటేవిఁటి అన్నీ యేకరువు పెట్టుకున్నాం. బాగా చీకటిపడిపోయింది. లేరా మా యింట్లో భోంచేదాం అంటూ లేవనెత్తి కార్లో కూరో బెట్టేడు. జీవితచక్రం చేజిక్కించుకున్న మొనగాడిలా ధీమాగా దర్జాగా జేరబడి ఒక చేత్తో స్టీరింగువీలూ మరో చేత్తో సిగరెట్టూ పట్టుకుని కారు పోనిస్తున్నాడు. చీకటి పడగానే విశాఖపట్నం వీధులు జ్వాలా తోరణాల్లా వుంటాయి. భూదేవి మెడలో రత్నాల హారంలా జిగజిగ మెరిసిపోతోంది విశాఖపట్నం. ఆ మెరుపుల సంరంభంలో నా ఖుర్రతనంలో ఎందరెందరో స్నేహితులు తళుక్కుమంటున్నారు. రామం... రవూఫ్... జేమ్సు... సత్యం... సావిత్రి...!

"ఆఁ ఆఁ ... అవునూ, ఆనందూ ... సత్యం సావిత్రీ యెక్కడున్నార్రా" అన్నాను.

"వాడు ఢిల్లీలో వున్నాడని విన్నాను" అన్నాడానందు రోడ్డుమీద రద్దీగా తిరుగుతున్న మనుషుల వేపు చూస్తూ.

"వెర్రివెధవ వెకిలివేషాలు తగ్గేయూ?... తగ్గకేంచేస్తాయిలే... ధవని పిడికిట్లో నొక్కేసి మెడలొంచేసుంది సావిత్రి... మహగడుసు" అన్నాను.

"సావిత్రి వాడితో వుండడంలేదు" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

"అదేం! ... ఆవిడెక్కడుంటోంది మరీ ?!"

"లేచిపోయింది" అని టపీమని చెప్పి కీచుమని చప్పుడు చేసుకుంటూ కారుని పెద్ద కర్వుకోయించి మలుపు తిప్పి దారి మార్చేడు.

"రబ్బిష్!... యేవిఁట్రా నువ్వు చెప్పేది?... సావిత్రిలాంటి యిల్లాలు లేచిపోవఁడవేఁవిట్రా... యెవరితోరా?" అని ఖంగారుపడి వాడివేపు చూసేను.

"యింటికెళ్తున్నాంగా... భోంచేసి మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు ట్రాఫిక్ రద్దీగా వుందని విసుగ్గా హారనుకొడుతూ.

నేనూ, సత్యం, ఆనందూ ఫిజిక్సు ఆనర్సు చదివేవాళ్ళం. సావిత్రి యింగ్లీషానర్సు చదివేది. నేనూ ఆనందూ యూనివర్శిటీ హాస్టల్లో వుండే వాళ్ళం. సత్యం, సావిత్రీ చిన వాల్తేరులో వేరే యింట్లో కాపరం వుండేవారు. పండగొచ్చినా సావిత్రి పుణ్యఁవా అనినోరు తీపి చేసుకునేవాళ్ళం. సత్యానిది కొంచెం ఆడగొంతుక. నడకవాలకం కూడా ఆ మాదిరిగానే వుండేవి. పళ్ళికిలిస్తూ, వెకిలిగా ఆడపిల్లల వెంటబడేవాడు. వాడి సౌందర్యోపాసన కొంచెం హెచ్చు మోతాదులోనే వుండేది. వాడో చిన్న కవి కూడాను. ప్రణయ గీతాలూ, విషాద గేయాలూ వల్లిస్తుండేవాడు. వాలుజడా, వాయిలుచీరా, చెంపకిచారెడేసి కాటుక కళ్ళతో, ఒక్క పలాచగా, నాజూగ్గా సంపెంగ మొగ్గలా వుండేది సావిత్రి. కళ్ళతో నవ్వుతూ, చిరునవ్వుతో పలకరిస్తూ ఎంత పెంకిఘటాన్నైనా ఒక్క చూపుతో, ఒక్క పెదవి విరుపుతో చిత్తు చేసేది. తొణుకూ బెణుకూ లేకుండా, ఏ మాట ఎప్పుడు యెలా తిప్పికొడుతుందో తెలియకుండా చావుదెబ్బతీసేది. దగ్గరగా వచ్చేది, అయినా అందరినీ దూరంగా వుంచేది. అలాంటి యిల్లాలునుంచుకుని సత్యంగాడికేం పోయేకాలం అనుకునే వాళ్ళం.

ఓనాడు సాయంత్రం మే మందరం రామకృష్ణా బీచిలో కూర్చున్నాం. మాట్లాడుతూనే వచ్చేపోయే వాళ్ళందర్నీ పరికిస్తోంది సావిత్రి. అడిగిన దానికీ, వూఁ ఆఁ అంటూ మా వేపు చూడకుండా అటూ యిటూ చూపులు పత్తాయిస్తున్నాడు సత్యం. కబుర్లు సాహిత్యంమీదకి మళ్ళేయి. రెండు మూడు యింగ్లీషు పద్యాలేవో గబగబా చదివింది సావిత్రి.

"ఏవిఁటవీ" అన్నట్టు చూసేం నేనూ ఆనందూనూ.

సత్యం అవి వినిపించుకోనేలేదు.

"ఏవిఁటండీ అలా చూస్తారూ?... నే నిప్పుడు చదివిన వేవిఁటనుకున్నారూ?" అంది నవ్వుతూ.

"ఏమో"

"షేక్స్పియరు సానెట్లు ... సానెట్లంటే ఆమ్లెట్లూ, పెసరట్లూ అనుకునేరు. అవి సప్తపదులు... అష్టపదుల్లాంటి పాటలు... గేయాలు" అంది వెక్కిరింతగా నవ్వుతూ.

"అలాగా" అన్నాం.

మాకేంతెలుసూ? ... సాహిత్యమెరుగని మొసళ్ళం... గంద్రగొడ్డళ్ళం. యింటర్మీడియట్‌తోనే సాహిత్యసన్యాసం చేసిన యిడియట్లం.

"అయ్యోఖర్మ ... యెమ్మెస్సీలూ... పెద్ద సైంటిస్టులూను... సూర్యుడికీ శుక్రుడికీ మధ్యదూరాలూ అంతర్యాలూ కొలిచి విప్పిచెప్తారు... మీకూ మీ ఫ్రెండుకీ మా ఆయనకీ మధ్య దూరాలు పోల్చుకోలేరు... యెందుకండీ మీ లెక్కలూ, యీక్వేషన్లూనూ?... ప్రకృతిని పిడికిట్లో పట్టెద్దావఁన్న సంబరవేఁకాని ... మనుషులూ వాళ్ళ అంతర్యాలూ, ప్రకృతులూ ... వాళ్ళ ఆశలూ, బాధలూ యేవిఁటో తెలుసుకుందావఁని కనీసం ఆలోచనేనా లేదేవండీ మీకూ?!" అంది నుదురుమోదుకుంటూ.

"షేక్స్పియరు పెద్ద కవిగారూ ... మీరు లిటరేచరు చదువుతున్నారు గనక అవన్నీ మీకు తెలుస్తాయి ... ఆ విషయాలు మాకు సగఁవెరిక ... ఆ గొడవెందుకు లెద్దురూ" అన్నాను టాపిక్ మారుద్దావఁని.

"గొడవే మరీ ... మనుషులక్కర్లేదు మీకు ... యెంతసేపూ సైన్సూ లిటరేచరూ అనుకుంటూ ... ఆయనకో

ప్రియురాలు అండేది...యెవరో తెలుసా?' అంది సావిత్రి.

'ప్రియురాలా...ఎవరూ ?... చెప్పండి ... ప్రేమకథ' అన్నా డానంద నవ్వుతూ.

"నూనూగుమీసాల పదహారేళ్ల కుర్రాడు" అంది నవ్వుతూ.

"హాట్!... కుర్రాడా... ప్రియురాలా!... నాన్సెన్స్' అన్నా నుం ... బ్బురేక.

"కుర్రాడంటే కుర్రాడా... పసందైన ... కుర్రదావి లాంటి కుర్రాడు... వుంగరా ... జుత్తువాడు... పగడాలు పండిన పెదా ... వాడు... చక్కనైన సోగ్గాడు... రాజు ... న్నవాడు' అంది చిలిపిగా కనురెప్ప ... రేస్తూ.

"మీరు పాటలు రాస్తారా సావి ... గారూ?' అన్నాను ధోరణి చూసి.

"లేదండీ... ఏం అలా అడిగేరూ.. మీలాంటి వారిచేత పాడిస్తాను"

"నేనా! పాటా!... నా చేత పాడించగలరండీ?' అన్నాను.

"రావ(కీర్తనలు" అంది పక్కు మ ... నవ్వుతూ

సిగ్గుపడిపోయేను.

"షేక్స్పియరంతటి మహా కవికి. అంత బొత్తిగా ... మగాడితో ప్ర ... యంవా ?... అదేం కేస్తండీ ... గొ ... ఆఖిరుచే' అన్నా డానందు నవ్వుతూ.

"మీనమేషాలు లెక్కెట్టే సైంటిస్టు ... మీరు... మేమంతా మీకు జడపదార్థా ... ... రాళ్ళూ రప్పలూ ... మనుషు ... మొకులూ అంతా ఒక్కటే మీ దృష్టి ... మహాకవుల అంతరంగాలూ, సరదా ... మీకెలా తెలుస్తాయండీ?' అంది అన ... వేపుచూసి గుప్పిటలో యిసుక రాల్చ ...

"మమ్మల్నలా దుయ్యబట్టకపోతే ... అదేదో వివరంగా చెబుదురూ... మీ ... మేం చాల్లేం' అన్నాడానందు వి ... పోయి,

"మహాకవులందరూ సౌందర్యోపాసకులండీ... వాళ్ళ ఉపాసనకి ... మగా అందాలు అందవు... వాళ్ళ ... మలూ చక్కదనాలూ అన్నీ దిగదిడు ... అందం ఆడా మగా అతీతంవైందట .. అందుకే అలాంటి అందంకోసం వాళ్ళెప్పుడూ వెతికేస్తుంటారు... యీ జబ్బు కవులనుకునేవాళ్ళందరికీ వుంది' అంది మొగుడివేపు చూసీచూడనట్టు చూసి.

"బాగుంది బాగుంది' అన్నా డానందు.

"వినబడితే మరీబాగుంటుంది... వినండి వినండి' అంది వెటకారంగా.

"చిత్తం" అన్నాం మేంవిద్దరవూను.

"రామలక్ష్మణుల్ని వాల్మీకి యెలా వర్ణించేడో తెలుసా ?..."

"ఏవన్నాడూ ?"

"నూనూగు మీసాల తొలి యవ్వనంలో ఆ అన్నదమ్ములు అశ్వినీ దేవతల్లా వున్నారన్నాడు"

"వాళ్ళెవరండీ మధ్యా" అన్నాను.

"వాళ్లా... అమృతంసేవించి వైద్యం చేసే ఆడా మగాకాని దేవతలు... అడారి మగాళ్ళు' అంది మొగుడివేపు వోరగా చూస్తూ.

సత్యాని కివేం వినబడలేదు. వాడి ధోరణిలో వాడున్నాడు. నవ్వుకుంటూ మళ్ళీ మా వేపు తిరిగింది సావిత్రి.

ఠాగూరుగారు దేవుణ్ణి మొగుడనుకుని మంచి మంచి పాటలు తెగ పాడేరు. షేక్స్పియరు ఆ కుర్రాణ్ణి ... అదే ఆ ప్రియురాలి అందచందాలు చూసి మురిసిపోయి గానంచేస్తూ సోనెట్లు గుమ్మరించేడు.'

"మహాకవులు... మంచి రసికులని విన్నాను... యిదేం రసికత్వవండీ' అని విస్తుబోయేను.

"పాపం షేక్స్పియరు ప్రియురాలు లేచిపోయింది" అంది మరో టుపాకాయ పేలుస్తూ.

"ప్రియురాలూ బాగుంది. లేచి పోవడవూ బాగుంది" అన్నాడానందు.

"కుర్రాడెవడితో లేచిపోయేడండీ ?!"

"ఆ కుర్రాడు బలే అందగాడుకదా... షేక్స్పియరు నాటకాల్లో స్త్రీ పాత్రలన్నీ వాడే వేసేవాడు. దాంతో షేక్స్పియరు ప్రణయంవూ ఫలించింది పేరు ప్రతిష్టలూ పెరిగేయి... మరో నాటకం కంపెనీ వాళ్ళకి కన్నుకుట్టింది. ఆ కుర్రాణ్ణి లేవదీసుకు పోయేరు'

"అదా సంగతి' అన్నాం నేనూ ఆనందూను.

"పిచ్చెత్తిపోయి ... ప్రాణాధికంగా ప్రేమించిన అందాల బొమ్మ చేజారి పోగానే విరహంలో మజ్నూలాగ షేక్స్పియరు పాపం గగ్గోలు పెట్టేసేడు... పుంభావ సరస్వతీ, రాగరాగిణీ... రంగుల రంగయ్యా రాగాలు నీ సొత్తయ్యా... రంగులో వుండి రాగాలకి కళ్ళెంవేసే రంగడివయ్యా... అంటూ కనీ వినీ ఎరగని విరహ గీతాలూ విషాదగేయాలూ రాసి. పారేసేడు ... వాల్మీకి శోకం శ్లోకం అయిందిట ... షేక్స్పియరు దుఃఖం సోనెట్లయి పొంగేయి. అవే నేనిందాక చదివినవి" అంది సావిత్రి మా వేపూ మొగుడివేపూచూసి,

"ఆ వేషం వేసుకున్నంతలోనే ఆ కుర్రాడి మనస్తత్వం అగమ్య గోచరంవై పోయిందని యేడ్చేడు షేక్స్పియరు ... అలాంటప్పుడు ఆడవాళ్ళ మనస్సెలాంటిదో పోల్చుకోడం..." అని సగంలో ఆగిపోయింది సావిత్రి.

"ఆడవాళ్ళ మనసు అగాధం లాంటిదంటారు" అన్నాను నాకూ కొంచెం తెలుసునంటూ.

"కొద్దిగా అవస్థపడితే ఆడదాని మనసేనా పసిగట్టొచ్చుకానీ..."

"కానీ ?"

"ఆడా మగాకాని వాళ్ళగుండెలో తిరగడం బ్రహ్మాతరంగాదు... దారీ తెన్నూలేని దండకారణ్యం... ఈ కవులూ సౌందర్యోపాసకులూ అందరూయింతే... హుం... యేంమగాళ్ళు" అంటూ నావేపు చూసి మొగుడివేపు తీక్ష్ణంగాచూసింది.

పెదాలరంగు బిరుసెక్కి బిగపట్టిందిలా వుంది. పెదాలు పూర్తిగా విప్పలేక వెకిలిగా నవ్వుతోంది కొంచెందూరంలో మా కెదురుగాకూర్చున్న ఆంగ్లోయిండియను దొరసాని. మాటలు కితకితలుపెట్టినట్టున్నాయి, నవ్వాపుకోలేక పక్కనున్న బోయ్ ఫ్రెండు ఒడిలో వాలిపోతోంది.

మా 'ఒక్క' కాతాదారుడూ-
దీపావళి శుభాకాంక్షలూ

మా మూ ుగా ఆయన సిరిసంపదలతో ఎంతో సంతోషముగా ఉన్నారు. ఆయన వ్యాపారము
బాగా వృ హొందుతోంది. ఆయన డబ్బు భద్రముగా ఉంది, దానిమీద వడ్డీ వస్తోంది.
ఆయన న నట్రా, దస్తావేజులు మా దగ్గర సురక్షితముగా ఉన్నాయి. నిజంగా, ఆయన ఒక్క-రే
మా కాతా రుడు అన్నట్లు సౌకర్యములను కలిగించేము.

ఆయన ఏ కూచింతా లేకుండా దీపావళికి సంతోషముగా ఉన్నారు. ఆయనకూ, ఆయన వంటి
యితర ల ాది మంది కాతాదారులకూ యివే మా దీపావళి శుభాకాంక్షలు.

వజ్రోత్సవ —1908 - 1968

సిరిసంపదలకు అక్షయపాత్ర

ది బ్యాంక్ ఆఫ్ బరోడా లిమిటెడ్

(స్థాపితము 1908) రెజిస్టర్డ్ ఆఫీస్ మాండ్వి, బరోడా
భారతదేశములో మరియు విదేశములలో 300 పైగా బ్రాంచీలు కలవు.

Shilpi BOB 20A/68 Tel

కాక్ హెయిరూ, గులాబీరంగుపొడర పూండ్తిగామలో రేఖాచిత్రంలా ఒ పాళ్యం కనబడుతోంది మా చింతలలో ఆయాస పడిపోయే ఆదో పాచి వయమూ, పొంకం, బింకం, అ అనన్దైన గొమలోంచి పొం వుబు తున్నాయి. మనిషి మగరాయుడి వుంది. వయసులో వంపులూ సొంపు తడవి చాటుతున్నాయి. పొడు కొచ్చి యవ్వనపొంగుల్ని మతిపో చూస్తున్నాడు సత్యం. వాడికి మే వం తుట్టూ వున్నావన్న ధ్యాసేలేదు. యి పేపూ మొగుడివేపు చూస్తూ ఆడా మ వి చమత్కరిస్తుంటే, సత్యంగా ఆరి తనంమీద దెబ్బతీస్తోంద కున్నాం కాని వాడి వాలకం కనిపె సావిత్రి అసహ్యించుకుంటోం ద కోతేరు.

"మా ఆయన సౌందర్యోపాసన చెత్తా రానందుగారూ" అంది అకస తుగా సావిత్రి.

మా వాడూ నేనూ యిరుకునబడ్డా

"ఆయనకింకా చాలా పనులుంటా మనింటికిపోదాం... రండిప్లీజ్... కొం పోయం రండి... మనవ్వూ వుపాసన పడదాం... మన పనులు మనవు చేసుకుందాం... రండి లేవండి"అని లే ఆనందుకు చెయ్యిచ్చి లేవదీసింది.

బిక్క చచ్చి పోయేం నేనూ ఆ దూమ. ఎంత చనువున్నా సావిత్రి తాకలేకపోయాం. సావిత్రే ఆనం చెయ్యి పట్టుకునేసరికి కంగారు ప పోయేడు.

"ఎందుకలా బెదిరిపోతారూ... రం ఫరవాలేదు" అని రెండడుగులు ముం కేసింది.

పీడకలొస్తే త్రుళ్లిపడి లేచిన లేచేడు సత్యం.

"అబ్బే... నాకేం పనుందీ... నేన వచ్చేస్తాను పద" అంటూ సిగ్గుపడిపో సావిత్రి మొహం చూడలేక, ఆనందువే తురిచూసి, సావిత్రి చెయ్యి త చేతిలోకి లాక్కొని గబగబా వె పోయేడు.

జాలిజాలిగా తిరిగిచూసింది సావి

ఆడామగా దొంగచూపులు చూడడం, చూసిచూడనట్టు తిప్పేసుకోడంమామూలే. అయినవాళ్ళు పక్కనుంటే మొగమాట పడతాం. పిండారబోసిన వెన్నెల్లో తళుకుబొమ్మలా మెరిసిపోయే శూర్పణ ఖని చూసి రాముడే కంగారుపడ్డాడు. సీత పక్కనుందని సిగ్గుపడ్డాడుకాని, లేక పోతే ఏంచేసేవాడో! పెళ్ళాం పక్కనుం దన్న జ్ఞానమేనాలేకుండా దొర సానివేపలా చూస్తుంటే యే యిల్లాలూరు కోగలదూ? సావిత్రిగనక రభస చెయ్య కుండా నర్మగర్భంగా నాలుగూ అంటించింది.

ఆలుమగలమధ్య విరసం అద్దంమీద ఆవగింజలాంటిదంటూరు. ఆ రాత్రే దో దుమారంరేగి తెల్లారేసరికి సద్దుకుపోతా రనుకున్నాం. ఆ తరవాత మళ్ళీ మేం బీచిలో కలుసుకోలేదు. సత్యం మొహం చాటేశాడు. మేమూ పరీక్షల్లో పడి పోయేం. పరీక్షలైపోయి యెవరిదారిన వాళ్ళు పోయేం.

జీవితం యే కథా పూర్తిగా చెప్పదు. అన్ని సంఘటనలూ అర్థాంతరంగా సగంలో తెగిపోతాయి. మసక మసకగా ముసుగు మాటున కదిలి మెదిలి వుండుండి కవ్వించి మంచుతెరల్లా కరిగిపోతాయి, మబ్బు దొంతరల్లా తేలిపోతాయి. కొంప మునిగిపోతుందనుకునే పరిస్థితులు ప్రహసనంగా మారి సుఖాంతాలౌతాయి. దాని కేవుందిలే అనుకున్నపుడు విషా దాంతాలయి కూర్చుంటాయి.

ఆలుమగల మధ్య పొరపొచ్చం అదెంతసేపులే అనుకున్నాం. సావిత్రి లేచిపోయిందా! ... అంత గడుసు యిల్లాలు, అంత నిండైన మనిషి ... చదువూ సంస్కారం వున్న సావిత్రి లేచిపోయిందంటే నమ్మలేకపోయేను.

డాబా గార్డెన్సుదాటి ద్వారకా నగ రంలో ఓ యింటి ముందాగింది కారు. తాళాలుతీసి, అద్దాలువేసి "పద బ్రదర్" అంటూ యింట్లోకి దారి తీసేడు ఆనందు. వాడిపెళ్ళి, సంసారం గురించి అడగలేదని అప్పుడు తట్టింది నాకు. చాలా నొచ్చు కున్నాను. పాపా అంటూ పిల్చుకుంటూ డ్రాయింగురూములో అడుగు పెట్టే డానందు

"ఏంటి డాడీ... చిన్నాకి తీసుకెళ్తానని యిప్పుడొచ్చేవూ" అంది బుంగమూతి పెట్టి పాప.

"నీ కూతురా?" అన్నాను పాపని దగ్గరికి తీసుకుంటూ.

"అవున్రా... అమ్మేదిరా?" అన్నాడానందు.

"లోపలుంది"

"రమ్మనమ్మా" అని పరిగెడు తున్న కూతుర్ని చూసి కేక పెట్టేడు.

"అబ్బబ్బ!... ఏవిటండీ గావుకేకలూ మీరూనూ... యిదిగో వస్తున్నా" అంటూ చీరకొంగుతో చెయ్యి తుడుచుకుంటూ. "తీరుబడైందా గూడు చేరడానికి" అంటూ సాధించబోయి నవ్వుతూ తలె త్తింది సావిత్రి-

నిర్ఘాంతపోయేను. కత్తి వాటేస్తే నెత్తురుచుక్కలేదు సావిత్రి మొహంలో. అలా ఒకళ్ళ నొకళ్ళం చూసుకుంటూ ఒక్క క్షణం బొమ్మల్లా వుడిపోయేం.

"ఆఁ ఆఁ... మీరా!... చాలారోజు లైంది మనం కలుసుకుని... యెప్పుడొ చ్చేరూ? భోజనానికి లేవండి" అంటూ తెప్పరిల్లి తడబడుతూ పాపా అని పిల్చు కుంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

"ఏవిట్రా ఆనందూ" అన్నాను తెల్ల మొహంవేస్తూ.

"నిజం" అన్నాడు చెక్కు చెదరకుండా, ముక్తసరిగా.

"షాకింగ్‌గా వుందిరా" అన్నాను.

"అప్పుడప్పుడు నిజం కల్పనకన్న తమాషాగా కనబడుతుందిరా... షాకింగ్ గానే వుంటుందిమరి... దటీజ్ లైఫ్..."

నిజం నిప్పులాంటి దనుకున్నాను. కాదు. ఎలక్ట్రిక్ షాక్ లాంటిది. అది నెత్తిమీద పిడుగులా పడుతుంది. జీవి తంలో మనుషులు నటిస్తారనుకున్నాను. కాని జీవితంలో సావిత్రి నటించిందా... జీవించిందా? ఏమో ... తేల్చుకోలేక పోతున్నాను.

●●●